

Úmluvou o převedení kruhu stálých odběratelů zavazuje se zcizitel, že stále odběratele podniku jím dosud provozovaného v prodané nemovitosti podniku tomu zachová, pokud mu to možno bude, a že se zdrží všeho, co by se tomu přičilo.

Má-li živn. podnik kruh stálých odběratelů, representuje tento moment určitou majetkovou hodnotu, nelze jej však pokládati za součást nemovitosti, v níž jest provozován podnik, který rovněž není součástí nemovitostí a nesdílí osud její.

Úplata za přenechání kmene stálých odběratelů poskytuje se za určité jednání dosavadního majitele podniku na prospěch nového majitele, nikoliv za nemovitost samu, a nelze ji proto pokládati za součást ceny za nemovitost smluvené. Platí tu v podstatě totéž, co uvedeno shora o otázce připočitatelnosti úplaty za vzdání se koncese živn.

Úmluva o přenechání stálých odběratelů mohla by pokládána býti za obcházení zákona jen, kdyby se zjistilo, že úplata byla v této formě ujednána jen na oko, aby snížena byla kupní cena za nemovitost samu.

Úsudek žal. úřadu, že v daném případě jde o takové obcházení předpisů o dávce, neopírá se o žádný skutkový podklad a je tedy pouhou domněnkou úřadu.

Výrok žal. úřadu potvrzující připočtení sjednané úplaty za převedení kruhu stálých odběratelů ke zcizovací ceně za nemovitost, nemá dle toho, co právě uvedeno, opory ani v zákoně ani ve zjištěné skutkové podstatě.

Pokud jde konečně o otázku započtení polovice převodního poplatku, vyslovil nss v nál. Boh. 970 adm. právní názor, že zavázal-li se nabývatel nemovitosti, že ponese převodní poplatek, nezvyšuje se tím cena zcizovací ani o polovici tohoto poplatku; na tomto názoru trvá nss i v daném případě a nelze proto nař. rozhodnutí ani v tomto ohledu uznati správným a bylo je proto v celku zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 3527.

V o j e n š t í g á ž i s t é: Při propočtení služební doby podle zák. č. 195/1920 není právního nároku na započtení více než šesti let z doby přeloužené (§§ 5. 6 a 7 cit. zák.).

A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í: Resoluce národního shromáždění podaná vládě nemá povahu všeobecně závazné právní normy.

(Nález ze dne 26. dubna 1924 č. 7392).

V ě c: Gustav L. v L. (adv. Dr. Frant. Ulberth z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (min. konc. Dr. Jos. Kocman) o započtení přeloužené doby.

V ý r o k Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-1, jenž byl jako nadporučík účetní kontroly přeložen dnem 30. listopadu 1921 do výslužby, vykázal při propočítání služební doby ve smyslu zák. z 19. března 1920 č. 195 Sb. jako dobu do dne 1. ledna 1920 přelouženou 7 roků a 27 dnů. Poněvadž mu z této přeloužené služební doby bylo započteno jen 6 roků, žádal st-1 o započtení i zbývajícího 1 roku a 27 dnů. Žádost ta byla nař. rozhodnutím zamít-

nuta z důvodu, že st-l nesložil dosud zkoušky ze služebního jazyka, v důsledku čehož jest vyloučen z časového postupu a nepřichází tudíž v úvahu ani při započtení přeloužené doby. Stížnost připouštějíc, že st-l nesložil dosud zkoušky ze služebního jazyka, namítá, že nař. rozhodnutí odporuje zákonu, protože nesložení zkoušky té jest podmínkou pouze pro budoucí časový postup, nikoli však pro propočtení služební doby až do 1. ledna 1920 vykonané.

O stížnosti té uvážil nss toto:

Propočtení služební doby jako podkladu pro zařazení gážisty do platové stupnice i pro jeho další postup do vyšších požitků (§ 5 cit. zák.) jest upraveno v §§ 6 a 7 zák. č. 195/1920. § 6, odst. 1 stanovil, že zařadění do platové stupnice děje se podle služebních let, započítatelných pro postup do vyšších požitků a určil, která léta jsou započítatelná.

Pokud jde o započtení doby přeloužené, t. j. doby převyšující dobu, ve které lze dle postupových stupnic v § 5 uvedených dosáhnouti oné hodnostní třídy, ve které gážista právě jest, stanovil § 7 lit. a), že se doba tato započítá gážistům domácího vojska do postupu do vyšších požitků až do nejvyšší míry 6 let. Z tohoto ustanovení plyne jasně, že zákon neposkytuje žádného právního nároku na započtení doby přesahující nejvyšší míru 6 let.

Ohledně doby přesahující těchto 6 roků, schválilo Národní shromáždění ve schůzi dne 19. března 1920 resoluci, dle které může mno za zvláštních okolností, zasluhujících ohledů, výjimečně dovoliti započítání přiměřeného počtu dalších let z přeloužené doby do časového postupu těm gážistům, kteří by při způsobu zařadění zákonem stanoveném byli velmi značně poškozeni. Tato resoluce byla pak v plném znění převzata do výn. mno ze 4. srpna 1920 č. 455852/VI-29, jenž obsahuje prováděcí předpisy k cit. zák. (bod 9 odst. 3 k §§ 6 a 7 zák., viz věstník mno ze 7. srpna 1920 bod 454).

Nehledě ani k tomu, že resoluce Národního shromáždění podaná vládě nemá povahy všeobecně závazné právní normy, jde jak ze znění uvedené resoluce, tak i z textu cit. výnosu min. jasně, že ani tyto emanace neuznávají žádného právního nároku na započtení více než 6 let z doby přeloužené, nýbrž že povolení nebo nepovolení takového započtení jest věcí volného a ničím neomezeného uvážení mno. Nebylo-li tedy st-l z důvodů meritorních povoleno započtení více než 6 let z doby přeloužené, nemohlo tím býti porušeno žádné jeho subjektivní právo. Ale pak není nss-u možno, přezkoumávati meritorní důvody, ze kterých úřad k zamítnutí žádosti té dospěl, neboť nss poskytuje stranám ochrany své jen tam, kde porušení subjektivních práv jest možno (§ 2 zák. o ss).

Proto bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

č. 3528.

Š k o l s t v í: I* Předpis prvé věty § 3 zák. ze 3. dubna 1919 č. 189 Sb. ve znění zák. z 9. dubna 1920 č. 295 Sb. o přijímání žactva z míst vzdálenějších 4 km platí jak o školách menšinových (§ 2 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 Sb.), tak o školách obecných a měšťanských, zřízených